

www.pgk.si
www.sng-ng.si

Avtorski projekt

PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA

Koprodukcija s SNG Nova Gorica

PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE

Avtorski projekt

PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA

Koprodukcija s SNG Nova Gorica

**PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE**

Premiera v PG Kranj: 25. aprila 2022

Premiera v Novi Gorici: 13. oktobra 2022

Režiser

Jernej Lorenci

Dramaturg

Matic Starina

Koreograf in asistent režiserja

Gregor Luštek

Scenograf

Branko Hojnik

Kostumografka

Belinda Radulović

Skladatelj

Branko Rožman

Lektorica

Maja Cerar

Oblikovalec svetlobe

Borut Bučinel

Oblikovalec maske

Matej Pajntar

Asistentka režiserja (študijsko)

Živa Bizovičar

Asistenti - opazovalci

Marko Rengeo

Lucija Trobec

Luna Pentek

Asistent dramaturga (študijsko)

Nik Žnidaršič

Asistentka scenografa

Ana Johana Scholten

Igrajo

Iztok Mlakar

Doroteja Nadrah

Vesna Pernarčič

Darja Reichman

Blaž Setnikar

Urška Taufer

Gregor Zorc k. g.

Tehnično osebje

Tehnični vodja

mag. Igor Berginc

Inspicient in rekviziter

Ciril Roblek

Šepetalka

Vita Osojnik

Lučni mojster

Nejc Plevnik

Tonski mojster

Tim Kosi

Frizer in masker

Matej Pajntar

Garderoberka

Bojana Fornazarič

Odrski tehniki

Robert Rajgelj, Jošt Cvikl,

Boštjan Marčun,

Marko Kranjc Kamberov

Iztok Mlakar, Gregor Zorc, Doroteja Nadrah, Urška Taufer,

Darja Reichman, Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje)

Jernej Lorenci

Deček z darilom

Na zadnji strani fotografije *Deček z darilom* piše: "Novo leto, 1975."

Na fotografiji je Jernej Lorenci, torej jaz, star dve leti in – približno – deset dni. Rojen sem 17. decembra, a dogodek na fotografiji – novoletno obdarovanje – je bil gotovo pred 31., saj nisem doma. Glede na stole in ozadje (in nekakšen praspomin) gre verjetno za Srednjo živilsko in gostinsko šolo v Mariboru, kjer je moja mama Jožica takrat učila slovenski jezik. V prozorni vrečki večbarvni leseni vlakec. Zdi se mi, da se ga spomnim, a nisem prepričan; morda pa gre le za spomin na prav to fotografijo. Ne vem.

To sem jaz. Sem bil jaz. Pred skoraj pol stoletja.

Močno stiskam darilo. Mezinec na levi gre malce po svoje, ne stiska: to počnem še danes, kadar prijemljem kozarec na primer: žena se mi takrat ljubeče posmehuje.

Med sprednjima zobkoma je razmik. Danes ga ni več, so luknje, zadaj. Oči so, kolikor je mogoče razbrati, pa tudi po pripovedih (pripovedih mame), svetlo modre. Danes so nekakšna neberljiva modrozelenosiva mešanica. Nosek majhen. Danes velik luknjičast krompir. Lasje "barve pšenice v lahnem vetru", kot bi rekla moja mama. Danes čisti dolgčas, pod njimi seboreja.

Všeč so mi srajca, hlače, čeveljčki.

To sem torej jaz. To vem, ker imam fotografijo; in ker jo tu in tam pogledam. Toda če je ne bi imel in če je ne bi tu in tam pogledal, če je recimo sploh nikoli ne bi videl – bi vedel, da sem to jaz?

Kaj sploh imava skupnega, Jernej na fotografiji in Jernej tu za računalnikom? Sem tisti Jernej na fotografiji res jaz, Jernej zdaj in tukaj, za računalnikom; ali sem še zmeraj tisti jaz, ki je na fotografiji?

Deček z očetom

Druga fotografija: *Deček z očetom in (skoraj zagotovo) sestro*, letnik 1977

Na fotografiji Jernej, torej jaz, star štiri leta, štiri in pol morda; sklepam po oblačilih – ni več zima. Ob meni moj oče, na vaši levi, desno pa – skoraj zagotovo – moja starejša sestra Andreja.

Oči, lasje, zaprta usta. Na desnem licu znamenje: pika, bradavica. Še danes je tu. Droben dokaz, da gre za isto osebo. Deček gleda v kamero.

Kaj misli? Ta trenutek? Kaj čuti?

Kaj misli sicer? Kaj hoče? O čem sanja? Česa se boji?

Za objektivom Danilo Škofič, fotograf časnika Večer, naš družinski prijatelj. Umrli je pred petimi, šestimi, morda že sedmimi leti. Kot otrok sem se ga malce bal. Zdel se mi je strog; z visokim čelom, skrbno začesanimi lasmi, drobnimi očali, vzravnano hojo. Šele kasneje sem vedel, da je Danilo pač zadržan človek, in skoraj pregovorno urejen. Tih, samotarski.

Tudi moj oče je že mrtev. 14. oktobra letos bo deset let.

Prizor z očetom: Nimam pojma, koliko let sem imel. Rekel bi, da so bila leta vrtca. Pet, šest, ne vem. Slika je taka: popoldan, zunaj sonce, spalnica staršev. Rumenoookerrjave vzorčaste tapete; polžasti, školjkasti vzorci, kot valovi, sedemdeseta. Na postelji oče in jaz. Oče spi. (Popoldanski spanec, takrat smo morali biti tihi. Šele kasneje sem razumel, da je šlo za alkoholni popoldanski spanec, mnogo kasneje, ko sem takšne spance potreboval tudi sam.) Oče spi na zunanjem robu postelje. Jaz ležim med njim in steno. Buden sem. A sanjam.

Pravzaprav gre za mojo najzgodnejšo moro, ne nujno nočno, ne nujno spečo.

Nekakšna brezoblična gmota, kot težek utripajoč oblak, kot premikajoč se svitek plinov, se bliža in oddaljuje, dva koraka bližje, en nazaj. Napihuje se in prazni, napihuje, prazni, spet in spet.

Temna je, sivočrna, a spreminja svojo sivino in črnino, v stalnem spreminjaju, gibanju, napihovanju in praznjenju je, ves čas, spet in spet.

In oddaja glas, enako brezobličen, enako temen, nekje od spodaj prihaja, kot iz zemlje, kanalizacije, nabrekel glas, ki se približuje in oddaljuje. Sikanje, šepetanje, bučanje, pritajeno rohnenje, grgranje, stokanje, ječanje, dušenje, mrmranje, neslišno tuljenje: vse hkrati. Spet in spet.

Oči imam odprte – vsaj tako se mi zdi – a gmota se približuje, ne morem je pregnati, ugasniti, premagati. Vem, da je oče ob meni, a si ga ne upam zbuditi. Ne vem, kako se konča.

A gmota prihaja pogosto. In nikoli ne dobi jasnih potez, nobene oblike nikdar.

Morda prav on, Jernej na fotografiji *Deček z očetom in (skoraj zagotovo) sestro*, sanja te sanje.

In velikokrat ga je, Jerneja na fotografiji, bolel trebušček (takrat je bil trebušček, ja). In spomnim se: sedim na stranišču in me boli, zelo boli, zdi se mi, da jočem. Kličem mamo, da me boli. In mama pride. Počepne predme, roke mi položi na kolena, pravi, da to pomaga, in jaz ji verjamem. Potem zapoje. *Od železne ceste* Franceta Prešerna.

In je bolje. Bolečina popusti. Zmeraj je bolje, ko me mama drži za kolena, ko mi poje.

Morda ni res, da mi poje takrat, ko me boli trebuh, morda ne prav te pesmi. A *Od železne ceste* je moj prvi spomin na mamo. In spomnim se, da gre železna cesta, tako sem jo doživel takrat, neskončno daleč, da je tam zunaj en velik, ogromen svet. Tak svet, ki me malce plaši, malce pa tudi kliče in vabi.

Jernej na fotografijah, prizor Jerneja s spečim očetom in prizor Jerneja s pojočo mamo. Nekdanji Jernej, ki sem jaz in nisem. In neki prihajajoči, bodoči Jernej, ki bom in ne bom jaz. Kaj jih družijo? Nekdanjega, sedanjega in bodočega? Kaj povezuje? Kaj vozla? Kateri noži so in bodo rezali niti klobke?

Trije Jerneji. Trije prašički.

Jernej Lorenci

Iztok Mlakar, Gregor Zorc, Doroteja Nadrah, Urška Taufer,

Darja Reichman, Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje)

Darja Reichman, Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje)

Govoreči kamen

V neki vasi plemena Seneka je živel deček, ki sta mu oče in mati umrla, ko mu je bilo komaj nekaj tednov. Zanj je skrbela neka znanka njegovih staršev. Imenovala ga je Poješaon – Sirota.

Deček je odrasel v zdravega, živahnega fanta. Ko je bil zadosti star, mu je krušna mati dala lok in puščice in mu dejala:

»Čas je, da se naučiš loviti. Jutri zjutraj se odpravi v gozd in postreli vse ptice, kar jih boš našel.«

Ženska je vzela suhih koruznih storžev, odluščila zrnje in ga sprajila na vroči žerjavici. Zjutraj je dala nekaj zrnja fantu za zajtrk, nekaj pa mu ga je zavila v kos irhovine in mu naročila, naj ga vzame s seboj, ker bo ves dan zdoma in lačen.

Poješaon se je odpravil na lov in lovska sreča mu je bila naklonjena. Opoldne je sedel in se odpočil ter pojedel pečeno koruzo, nato pa nadaljeval z lovom do srede popoldneva. Ko je krenil proti domu, je nosil lep niz ptic.

Naslednje jutro je Poješaonova krušna mati fantu spet dala pečene koruze. Medtem ko je jedel, mu je zabičevala, da se mora na lovu čimbolj potruditi, zakaj če bo uspešen na lovu, se mu bo vedno dobro godilo.

Fant je vzel lok in puščice in malo culico pečene koruze, pa se odpravil v gozd. Spet je naletel na mnogo ptic. Opoldne je pojedel svojo koruzo in pri tem razmišljal o materinih besedah. Rekel si je:

»Prav tako storim, kot mi je rekla mati, kajti tako bom lahko nekoč lovil veliko divjad.«

Poješaon je lovil vse do večera in se vrnil domov s še večjim nizom ptic kot prejšnji dan. Krušna mati se mu je zahvalila in rekla:

»No, vidiš, zdaj si mi pa že odvzel del skrbi za najino hrano.«

Zgodaj zjutraj naslednjega dne je bil fantov zajtrk že pripravljen in brž ko ga je pospravil, je vzel svojo culico s pečeno koruzo in se

spet odpravil zdoma. Odšel je v gozd globlje kot drugi dan in se vrnil z nočjo s še večjim nizom ptic. Krušna mati ga je pohvalila in se mu zahvalila.

Vsak dan je fant prinesel domov več ptic kot prejšnji dan. Deveti dan je nastrelil toliko ptic, da jih je prinesel domov na hrbtu. Njegova krušna mati jih je porazdelila v majhne svežnje po tri ali štiri skupaj in jih razdelila svojim sosedom.

Deseti dan se je fant spet odpravil na lov in ker se je vsak dan podal globlje v gozd kot prejšnji dan, je tokrat zašel dalj kot kdajkoli prej. Okrog poldneva se mu je zrahljala tetiva, s katero je imel privezana peresa na svojo puščico. Ozrl se je za prostorom, kamor bi lahko sedel, ko bo odvezal in znova pritegnil tetivo. Zagledal je majhno jaso in sredi nje visok, gladek, okrogel kamen z ravnim vrhom. Stopil je k njemu, se povzpел nanj in sedel. Odvil je tetivo in jo dal v usta, da bi jo razmočil, nato pa je ponovno uredil peresa na puščici. Ko jih je ravno spet hotel privezati, je zaslišal glas, ki je nekje čisto blizu njega spregovoril:

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?«

Poješaon se je ozrl, pričakujoč, da bo zagledal človeka. Ker ni videl nikogar, je pogledal še za kamen in okoli njega, potem pa spet začel pritrdjevati peresa na puščico.

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?« se je spet oglasilo prav poleg njega.

Naj se je še tako oziral na vse strani, nikjer ni bilo nikogar. Fant se je odločil, da bo dobro pazil in odkril, kdo se norčuje iz njega. Odložil je delo in prisluhnil. Ko je glas spet vprašal:

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?« je ugotovil, da prihaja iz kamna, pa brž sam vprašal:

»Kaj pa je to? Kaj se pravi, pripovedovati zgodbe?«

Iztok Mlakar, Gregor Zorc, Doroteja Nadrah, Urška Taufer
(fotografija z vaje, zgoraj)

Darja Reichman, Blaž Setnikar
(fotografija z vaje, spodaj)

Gregor Zorc, Doroteja Nadrah, Urška Taufer
(fotografija z vaje, zgoraj)

Iztok Mlakar, Gregor Zorc, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje, spodaj)

»To se pravi, pripovedovati o tistem, kar se je zgodilo predavnimi časi. Če mi daš svoje ptice, ti bom pripovedoval zgodbe.«

»Ptice so tvoje.«

Kakor hitro je fant obljubil kamnu ptice, je ta začel pripovedovati o stvareh, ki so se dogodile predavnimi časi. Komaj je bila ena zgodba pri kraju, že se je začela druga. Fant je sedel s sklonjeno glavo in poslušal. Ko se je začelo večeriti, je kamen dejal:

»Sedaj bova počivala. Pridi spet jutri. Če te kdo vpraša, kje imaš svoje ptice, mu odgovori, da so že redke, ko si jih toliko pobil, in moraš zato zelo daleč v gozd, če hočeš sploh katero najti.«

Ko se je vračal domov, je fant ustrelil pet ali šest ptic. Krušna mati ga je spraševala, kako to, da je prinesel le tako malo ptic, pa ji je odvrnil, da so postale redke in je moral daleč ponje.

Naslednje jutro se je Poješaon odpravil zdoma s svojim lokom in puščicami in culico pražene koruze. Vendar pa je pozabil loviti ptice, zakaj ves čas je premišljeval le o zgodbah, ki mu jih je povedal kamen. Le če se je kakšna ptica spustila tik njega, jo je ustrelil, sicer pa je hitel naravnost naprej, k jasi sredi gozda. Ko je prispel tja, je položil svoje ptice na kamen in zaklical:

»Prišel sem. Tu so ptice, ti pa mi pripoveduj zgodbe.«

Kamen je pripovedoval zgodbo za zgodbo. Ko se je začelo mračiti, je dejal:

»Sedaj pa morava počivati do jutra.«

Na poti domov je fant iskal ptice, vendar je bilo pozno in jih je ujel le nekaj.

Tisto noč je krušna mati povedala sosedom, kako je Poješaon prve dni prinašal z lova dolge nize ptic, sedaj pa se vrača iz gozda le s štirimi ali petimi pticami, čeprav prebije tam ves dan od jutra do noči. Govorila je, da je v tem nekaj nenavadnega — menila je, da

bodisi ptice zametuje bodisi jih daje kakšni živali ali pa morda po ves dan lenari, namesto da bi lovil. Najela je nekega fanta, da bi sledil Poješaona in ugotovil, kaj počne.

Naslednje jutro je ta fant vzel svoj lok in puščice in sledil Poješaona, vendar tako, da je bil vedno skrit njegovemu pogledu, med potjo pa je sem in tja tudi ustrelil kakšno ptico. Poješaon je ujel mnogo ptic. Potem pa je iznenada, nekako sredi dopoldneva, krenil proti vzhodu in se spustil v tek, kolikor so ga nesle noge. Fant mu je sledil do jase v gozdu in tam videl, kako je Poješaon splezal na velik okrogel kamen in sedel nanj. Priplazil se je bliže in zaslišal neko govorjenje. Ker ni videl človeka, s katerim se je Poješaon pogovarjal, je vstal iz skrivališča in vprašal:

»Kaj pa počneš tu?«

»Zgodbe poslušam.«

»Kaj pa so to – zgodbe?«

»Pripovedi o tem, kar se je zgodilo predavnimi časi. Položi svoje ptice na ta kamen in reci: ‚Prišel sem poslušat zgodbe.‘«

Fant je storil tako in nemudoma je kamen začel pripovedovati. Fanta sta ga poslušala vse do sončnega zahoda, takrat pa je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali. Pridita spet jutri.«

Na poti domov je Poješaon ujel tri ali štiri ptice.

Ko je ženska vprašala fanta, ki ga je poslala za Poješaonom, zakaj je ta ujel tako malo ptic, ji je dejal:

»Nekaj časa sem mu sledil, potem pa sem ga ogovoril in sva nato skupaj lovila, dokler ni bil čas za povratek. Vendar nisva mogla najti več ptic, kot sva jih prinesla.«

Naslednje jutro je starejši fant dejal:

»S Poješaonom pojdem na lov, saj je loviti z njim zelo zabavno.«

Tako sta skupaj odrinila na lov. Sredi dopoldneva sta imela oba fanta že vsak dolg niz ptic. Pohitela sta na jaso, položila plen na kamen in dejala:

»Prišla sva. Tu so ptice. Pripoveduj nama zgodbe.«

Sedela sta na kamnu in poslušala zgodbe vse do kasnega popoldneva, ko je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali do jutra.«

Na poti domov sta fanta postrelila vse ptice, kar sta jih zagledala, toda bilo je že pozno in tako je bil njun plen skromen.

Še nekaj dni je minilo prav tako kot ta dva, potem pa je Poješaonova krušna mati dejala:

»Prav gotovo fanta ujameta več ptic, kot pa jih prineseta domov.« In najela je dva moža, da bi ju sledila.

Drugo jutro sta ta dva moža sledila Poješaona in njegovega prijatelja, ko sta se odpravila v gozd. Ko sta fanta imela že mnogo ptic, sta prenehala loviti in odhitela na gozdno jaso. Moža sta ju sledila in skrita za drevesi videla, kako sta položila ptice na velik okrogel kamen, nato skočila na kamen in sedla ter s sklonjenima glavama poslušala neki človeški glas. Od časa do časa sta zamrmrala: »Hm.«

»Pojdiva pogledat, kdo govori s fantoma,« je predlagal eden od mož drugemu. Pohitela sta h kamnu in vprašala:

»Kaj pa počneta, fanta?«

Fanta sta bila presenečena, toda Poješaon se je znašel in rekel: »Obljubiti morata, da ne bosta nikomur povedala.«

Moža sta obljubila, Poješaon pa je nadaljeval:

»Povzpni se na kamen in sedita.«

Moža sta sedla na kamen, fant pa je nato dejal:

»Nadaljuj s svojo zgodbo, poslušamo te.«

Vsi štirje so sedeli s sklonjenimi glavami, kamen pa je pričel pripovedovati zgodbe. Ko se je že skoraj znočilo, je kamen dejal:

»Jutri naj pridejo vsi ljudje iz vaše vasi poslušat moje zgodbe. Povejte poglavarju, naj pripelje vse svoje ljudi in naj ima vsak od njih s seboj hrano. Posekajte grmičevje, da bodo ljudje lahko posedli okrog mene.«

Še isto noč je Poješaon povedal poglavarju o govorečem kamnu in o sporočilu, ki mu ga kamen pošilja. Poglavar je poslal sla, da je vsem družinam v vasi oznanil to sporočilo. Zgodaj zjutraj naslednjega dne so bili vsi v vasi pripravljeni, da odrinejo na pot. Poješaon je hodil prvi, vsa množica pa mu je sledila.

Ko so prišli na jaso, je vsak položil na kamen hrano, ki jo je prinesel, pa naj je bilo meso ali pa kruh. Posekali so grmičje in posedli.

Ko je vse potihnilo, je kamen spregovoril:

»Pripovedoval vam bom zgodbe o stvareh, ki so se pripetile predavnimi časi. Pred tem svetom je bil drug svet. Tisto, o čemer vam bom pripovedoval, se je zgodilo v tem prejšnjem svetu. Nekateri od vas si bodo zapomnili vse moje besede, drugi si bodo zapomnili samo nekatere od njih, spet tretji pa bodo vse pozabili – da, mislim, da se bo tako zgodilo. Vendar pa si mora vsak od vas zapomniti, kolikor si more. Odslej si boste te zgodbe pripovedovali med seboj. Torej poslušajte.«

Vsi so sklonili glave in prisluhnili vsaki besedi, ki jo je kamen izrekel. Od časa do časa sta fanta zamrmrala: »Hm.«

Ko je sonce že skoraj zašlo, je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali. Pridite spet jutri in prinesite mesa in kruha.«

Prihodnje jutro, ko so spet prišli in se zbrali okrog kamna, so ljudje

videli, da sta meso in kruh, ki so ju pustili tam prejšnji dan, izginila. Položili so prineseno hrano na kamen, posedli v krogu in čakali. Ko je zavladala tišina, je kamen pričel. Spet je vse do mraka pripovedoval zgodbe, potem pa dejal:

»Pridite jutri. Jutri vam povem še zadnje zgodbe o stvareh, ki so se zgodile predavnimi časi.«

Zgodaj zjutraj naslednjega dne so se vaščani spet zbrali okrog kamna in ko je bila povsod tišina, je kamen začel pripovedovati zgodbe. Pripovedoval jih je do poznega popoldneva, nato pa rekel:

»Tako, končal sem. Te zgodbe morate ohraniti, dokler stoji svet. Pripovedujte jih svojim otrokom in vnukom, iz roda v rod. Nekateri si jih bodo zapomnili bolje od drugih. Ko pojedete h komu, moškemu ali ženski, da bi vam pripovedoval te zgodbe, ponesite mu kruha ali mesa, ali karkoli drugega imate, da mu poplačate njegov trud. Meni je znano vse, kar se je pripetilo na svetu, ki je bil pred tem svetom – in vse to sem vam povedal. Ko se boste obiskovali, pripovedujte si te zgodbe, da vam bodo ostale za vedno žive v spominu. In sedaj sem končal svojo pripoved.«

In tako se je zgodilo. Od govorečega kamna izvira vse, kar pleme Senekov ve o svetu, ki je bil pred našim.

(Seneke, irokeška plemenska zveza)

Govoreči kamen, Indijanske pravljice; Mladinska knjiga 1976,
zbirka Zlata ptica

Izbral in prevedel: Dušan Ogrizek

Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič, Darja Reichman,

Iztok Mlakar, Gregor Zorc, Doroteja Nadrah, Urška Taufer
(fotografija z vaje)

Doroteja Nadrah, Urška Taufer
(fotografija z vaje)

Gregor Zorc, Iztok Mlakar, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Iztok Mlakar

Doroteja Nadrah (desno) s sestrice Andrejo

*Svetlanine baladne pravljice prepričljivo kažejo,
da je resnica pravljič — balada.
In da je hrepenenje balad — pravljič.
Vmes sta človeška bolečina in umetniška lepota.*

Boris A. Novak

Vesna Pernarčič

*Domišljija je pomembnejša od znanja.
Znanje je omejeno, domišljija pa se razteza čez ves svet.*

Albert Einstein

Darja Reichman

Blaž Setnikar

Urška Taufer

*Če želite, da bi bili vaši otroci inteligentni, jim berite pravljice.
Če želite, da bi bili še bolj inteligentni, pa jim berite še več pravljič.*

Albert Einstein

Gregor Zorc

Darja Reichman, Urška Taufer, Blaž Setnikar
(fotografija z vaje)

Urška Taufer, Blaž Setnikar
(fotografija z vaje)

Urška Taufer, Darja Reichman, Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje)

*Pravljice so več kot resnične.
Ne povedo nam le, da zmagi obstajajo,
ampak da jih je mogoče premagati.*

G. K. Chesterton

Matic Starina

Gregor Luštek

*Nekega dne boste dovolj stari,
da boste spet začeli brati pravljice.*

C. S. Lewis

Branko (levo) in Tomaž Hojnik

*Vse, kar vidiš, lahko postane pravljica,
in vse, česar se dotakneš, zgodba.*

Hans Christian Andersen

Belinda Radulović

*V utilitarni dobi je še toliko bolj pomembno,
da so pravljice spoštovane.*

Charles Dickens

Maja Cerar

*Pravljice so, že odkar beležimo čas in morda še pred tem,
sredstvo za premagovanje človeškega strahu skozi metaforo.*

Jack Zipes

Branko Rožman

Borut Bučinel

*Ko se je prvi otrok prvič zasmel, se je njegov smeh razlomil
na tisoč koščkov in vsi so poskakovali vse naokrog.
Tako so nastale vile.*

J. M. Barrie

Živa Bizovičar

Vse, kar si lahko predstavljaš, je resnično.

Pablo Picasso

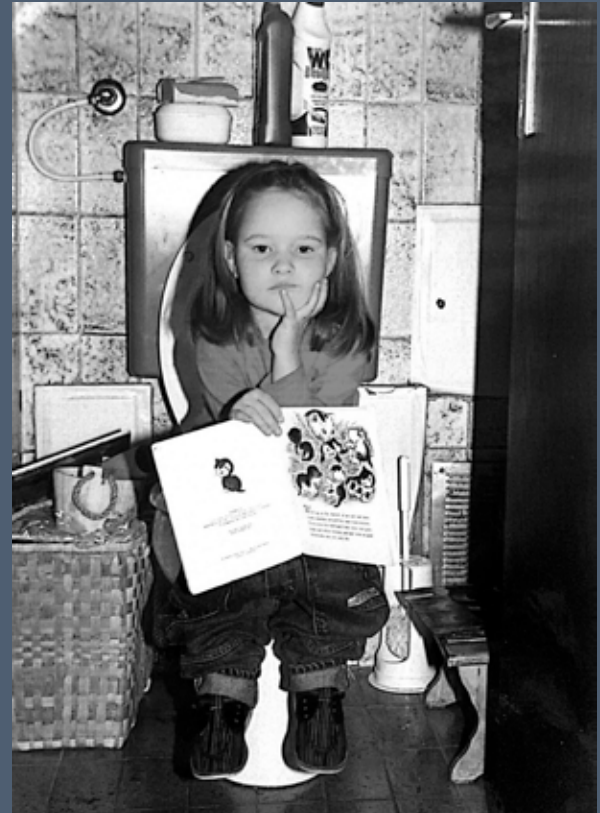
Lucija Trobec

Luna Pentek

*Svet resničnosti ima svoje meje.
Svet domišljije je brezmejen.*

Jean-Jacques Rousseau

Ana Johana Scholten

Gregor Zorc, Iztok Mlakar, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Gregor Zorc, Iztok Mlakar, Doroteja Nadrah
(fotografija z vaje)

Darja Reichman, Doroteja Nadrah, Iztok Mlakar, Vesna Pernarčič
(fotografija z vaje)

**Javni zavod Prešernovo
gledališče Kranj/
Prešeren Theatre Kranj**
Glavni trg 6
4000 Kranj

Telefon/Phone:
+386 (0)4 280 49 00

E-pošta/E-mail:
pgk@pgk.si

Spletna stran/Website:
www.pgk.si

Blagajna/Box office:
+386 (0)4 20 10 200,
blagajna@pgk.si
Blagajna je odprta
od ponedeljka do petka
od 10.00 do 12.00 (v času
sobotnih matinej tudi ob
sobotah od 9.00 do 10.30)
in uro pred začetkom predstav.

The box office is open from
Monday to Friday from
10:00 to 12:00; during the
period of Saturday Matinees,
also Saturdays from 9:00 to
10:30 and an hour before the
start of the show.

**Spletna prodaja vstopnic/
Online tickets:**
pgk.kupikarto.si

**Spletna omrežja/
Social media:**

**Direktor in umetniški vodja/
General manager and
artistic director:**
Jure Novak
+386 (0)4 280 49 12
jure.novak@pgk.si

**Dramaturginja
in umetniška vodja sezone/
Dramaturge and artistic
director of the season:**
Marinka Postrak
+386 (0)4 280 49 16
marinka.postrak@pgk.si

**Marketing in odnosi
z javnostmi/Marketing and
public relations manager:**
Eva Belčič
+386 (0)4 280 49 18
info@pgk.si

**Koordinatorica programa
in organizatorica
kulturnih prireditev/
Production coordinator:**
Barbara Bohinc
+386 (0)4 280 49 13
organizacija@pgk.si

**Računovodkinja/
Account manager:**
Irena Jaklič
+386 (0)4 280 49 15
irena.jaklic@pgk.si

**Tehnični vodja/
Technical manager:**
mag. Igor Berginc
+386 (0)4 280 49 30
igor.berginc@pgk.si

**Poslovna sekretarka/
General secretary:**
Gaja Kryštufek Gostiša
+386 (0)4 280 49 00
pgk@pgk.si

Blagajničarka/Box office:
Katja Bavdež
+386 (0)4 20 10 200
blagajna@pgk.si

**Oblikovalec maske in frizer/
Make up and hair artist:**
Matej Pajntar

**Garderoberka/
Wardrobe manager:**
Bojana Fornazarič

**Inspicienta/
Stage managers:**
Ciril Roblek
Jošt Cvikl

Šepetalki/Prompters:
Judita Polak
Vita Osojnik

**Lučni mojster/
Lighting engineer:**
Nejc Plevnik

**Tonski mojster/
Sound engineer:**
Tim Kosi

**Mizarja in odrska tehnika/
Carpenters and stage
technicians:**
Robert Rajgelj
Marko Kranjc Kamberov

Oskrbnik/Attendant:
Boštjan Marčun

**Čistilka/
Facilities maintenance:**
Bojana Bajželj

**Igralski ansambel/
Actresses and actors:**
Vesna Jevnikar
Doroteja Nadrah
Vesna Pernarčič
Darja Reichman
Miha Rodman
Blaž Setnikar
Vesna Slapar
Aljoša Ternovšek
Borut Veselko

**Svet zavoda/Board of
Prešeren Theatre Kranj:**
mag. Drago Štefe
(predsednik/President)
mag. Igor Berginc
Joško Koporec
Ana Černe
Peter Šalamon

**Strokovni svet/
Professional Board of
Prešeren Theatre Kranj:**
Barbara Rogelj
(predsednica/President),
Vesna Jevnikar
Igor Kavčič
Borut Veselko
Jani Virk

Gledališki list
Prešernovo gledališče Kranj
Sezona 2021/22, uprizoritev 5

Za izdajatelja: **Jure Novak**
Urednica: **Marinka Poštrak**
To številko uredila: **Marinka Poštrak** in **Matic Starina**
Lektorirala: **Maja Cerar**
Fotografije: **Nada Žgank**
Oblikovanje: **Tina Dobrajc** in **Ana Bassin**

Tisk: Tiskarna Oman, Peter Oman, s. p.
Naklada: 500 izvodov
Kranj, Slovenija, april 2022

S podporo Evropske Unije
v okviru programa Ustvarjalna Evropa

